

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **Mgr. J. U.,**
bytem,

zastoupena: Mgr. Pavlem Krausem, advokátem,
sídlem Jitřní 558/8, Praha 4,
proti

žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy,**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 15. 12. 2021, č. j. MHMP 2064594/2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Komise pro projednávání přestupků Městské části Praha-Dubeč ze dne 22. 7. 2021, č. j. 00461/2020, tak, že podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“) bylo napadené rozhodnutí ve výrokové části o vině změněno takto: *žalobkyně se uznává vinnou přestupky proti občanskému soužití dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) bod 1 a bod 3 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupků, (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterých se dopustila úmyslně dne 18. 3. 2020, v době od 15.30 do 16.15 hod., v Praze 10, Dubči, na volně přístupném pozemku (mezi oplocením domu č.p. X v ulici X a pozemkem katastr. číslo X), tím, že „oznamovatelka a její tři nezletilé děti obtěžovala velmi hlasitou reprodukcí vulgární hudby (schválnost), a následně rodině X vyhrožovala před policejní hlídkou „vystřílením“ (újma na zdraví)“.* Ve výrokové části o uložení správního trestu bylo rozhodnutí změněno takto: *„částka 1 500,- Kč se nahrazuje částkou 1 000,- Kč (slovy jedentisíckorunčeských)“.* Podle § 90 odst. 5 správního řádu bylo prvostupňové rozhodnutí ve zbytku (náklady řízení) potvrzeno.
2. Žalobkyně namítla, že došlo k zásadnímu porušení jejích práv. Domnívá se, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu, neúplně a nesprávně přezkoumal soulad rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení s právními předpisy. Žalobkyně dále poukázala na § 68 odst. 3 správního řádu a na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2021, č. j. 10 As 291/2021-53. Správní orgán I. stupně podle žalobkyně postupoval v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, nezabýval se formou úmyslného zavinění, otázka zavinění v jeho rozhodnutí nebyla vůbec řešena. Touto otázkou se pak nezabýval ani odvolací orgán. Dále žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, rozhodnutí postrádá náležitosti dle § 68 odst. 3 správního řádu, úvahy a důvody rozhodnutí. Žalovaný dále přešel skutečnost, že správní orgán I. stupně ke zjištění skutkového stavu použil důkazních prostředků (svědecké výpovědi), které byly provedeny v rozporu s právními předpisy. Žalobkyně konkrétně poukázala na konstatování žalovaného, že platí i původní svědecké výpovědi provedené při dřívějším dokazování, kdy tyto výpovědi byly dle žalobkyně provedeny v rozporu s právními předpisy, dřívějšími (zrušujícími) rozhodnutími bylo konstatováno, že žalobkyni při jejich provedení byla upřena její práva, a proto byly opakovány. Žalobkyně dále poukázala na § 51 odst. 1 správního řádu. Je dle ní zřejmé, že zjištěný skutkový stav vychází i z důkazů, které byly provedeny v rozporu s právními předpisy, což je nepřípustné. Z výpovědí svědků, které byly provedeny v souladu s právními předpisy na ústním jednání konaném dne 11. 6. 2021 a dne 22. 7. 2021, a které správní orgán I. stupně cituje v odůvodnění svého rozhodnutí, nebyl zjištěn stav věci v souladu s § 3 správního řádu. Žalobkyně namítla, že ve vztahu k přestupku (schválnost) dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o některých přestupcích, zcela absentuje prokázání jak formálních, tak materiálních znaků přestupku, zejména skutečnosti, že dne 18. 3. 2020 v době od 15:30 do 16:15 hodin v Praze 10, Dubči, měla žalobkyně v úmyslu narušit občanské soužití tím, že obtěžovala osoby velmi hlasitou reprodukcí vulgární hudby. Takové skutečnosti z provedených svědeckých výpovědí (provedených dne 11. 6. 2021 a dne 22. 7. 2021) nevyplývají. Žalobkyně též namítla, že ve vztahu k přestupku (vyhrožování) dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o některých přestupcích, zcela absentuje prokázání formálních a materiálních znaků přestupku, zejména skutečnost, že skutečně dne 18. 3. 2020 v době od 15:30 do 16:15 hodin v Praze 10, Dubči, měla žalobkyně v

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

úmyslu narušit občanské soužití tím, že měla vyhrožovat rodině oznamovatelky vystřílením. Ani tyto skutečnosti z provedených svědeckých výpovědí (ze dne 11. 6. 2021 a dne 22. 7. 2021) nevyplývají. Žalobkyně uvedla, že na zmíněné rozpory poukazovala již ve svém odvolání, kdy se však žalovaný s touto námitkou řádně nevypořádal a pouze uvedl, že je logické, že se v současných výpovědích svědků po tak dlouhé době od spáchání skutků objevují drobné nejasnosti. Žalobkyně dále jako příklad uvedla, že přestupek vyhrožování měl spočívat v tom, že měla vyhrožovat rodině oznamovatelky vystřílením, což mělo být prokázáno zejména svědkyní G., svědkem T. a svědkyní V. Svědkyně G. uvedla podle žalobkyně pouze to, že výhrůžka byla adresována manželovi paní V. Toto tvrzení podle žalobkyně popírá, že by žalobkyně měla vyhrožovat celé rodině V., přičemž o tom, že by žalobkyně uvedla, že někoho vystřílí, tato svědkyně neuvedla. Svědek T. uvedl, že si nepamatuje, že by padla nějaká výhrůžka. Svědecká výpověď L. V. v rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedena není. Dle žalobkyně ze zmíněných výpovědí nemohl správní orgán I. stupně dospět k závěru, že skutek, tak jak je popsán ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, se stal, resp. byl prokázán. Žalobkyně má proto za to, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zatíženo takovou vadou, která má za následek nezákonnost.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Má za to, že bylo postupováno s příslušnými právními předpisy. Dle žalovaného správní orgán I. st. řádně zohlednil veškeré podklady pro vydání rozhodnutí a na jejich základě správně konstatoval, že vyhrožování újmou na zdraví (zabitím, vystřílením rodiny oznamovatelky) vyplývá ze svědecké výpovědi L. V., strážnice městské policie G. a policisty T., podpůrně též z úředního záznamu sepsaného policejní hlídkou. Schválnost (velmi hlasitá reprodukce hudby) byla potvrzena výpovědi oznamovatelky a zmíněnou strážnicí městské policie. V podání vysvětlení i sama žalobkyně dne 18. 3. 2020 uvedla, že daný den na pozemku řezala dříví a pouštěla hudbu. Žalovaný poukázal na úpravu výroku o vině a uvedl, že z něj byly vypuštěny skutečnosti, které nebyly při naplnění skutkové podstaty schválnosti prokázány – hlasitá reprodukce dětského pláče, štekotu a sirény, byla též odstraněna i část týkající se skutku jiného hrubého jednání – opakované verbální napadání oznamovatelky, sebrání jejího mobilního telefonu. Dále došlo ke snížení pokuty, žalovaný se rozhodl zmírnit tvrdost správního orgánu I. st., za prokázané má pouze dva přestupky proti občanskému soužití. Žalovaný uvedl, že odvolací řízení tvoří s prvostupňovým řízením jeden celek, žalovaný nevidí smysl v opakování naplnění skutkových podstat přestupků žalobkyně, naplnění kritérií pro uložení správního trestu pokuty a náhrady nákladů řízení. Otázka zavinění byla řešena na straně 10 rozhodnutí, kde je uvedeno, že se žalobkyně dopustila jednání v úmyslu přímém (§ 15 odst. 2 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich), byť sloveso „chtěla“ naznačuje přítomnost pouze volní složky, z kontextu je dle žalovaného zřejmé, že žalobkyně věděla, jaký je v daném případě chráněný zájem, neboť právě ten hodlala poškodit či ohrozit. Původní svědecké výpovědi provedené při dřívějším dokazování nebyly získány či provedeny v rozporu s právními předpisy, byly provedeny podle § 55 správního řádu. Svědci byli poučeni o právních následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi. Potřeba opakovat řízení z důvodů četných pochybení správního orgánu I. st. nemůže mít vliv na zjištění skutkového stavu věci, který byl zjištěn bez pochybností.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

5. Dle úředního záznamu ze dne 19. 3. 2020 byla dne 18. 3. 2020 na základě telefonického oznámení, kdy mělo dojít k napadení mezi osobami, vyslána policejní hlídka. Po příjezdu na místo byla kontaktována oznamovatelka, která hlídce sdělila, že s žalobkyní vedou spory delší dobu, kdy si konkrétně žalobkyně stěžuje na hluk, který při hrách dělají děti oznamovatelky. Na to má žalobkyně opakovaně reagovat pouštěním hlasité hudby s vulgárním textem. Když tuto hudbu šla oznamovatelka dne 18. 3. 2020 natočit na svůj mobilní telefon, byla ze strany žalobkyně napadena a došlo k poškození telefonu. Z úředního záznamu ze dne 18. 3. 2020 plyne, že dne 18. 3. 2020 byla podle § 158 odst. 6 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu (dále jen „trestní řád“) vyslechnuta žalobkyně, dále strážnice městské policie G., oznamovatelka, svědkyně P. (na rodičovské dovolené, také provozovala aktivity s dětmi na sousedním pozemku). Věc byla následně Policií ČR odevzdána podle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu k projednání přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 3, 4 zákona o některých přestupcích, a to ÚMČ Dubeč k projednání.
6. Příkazem Komise pro projednávání přestupků Městské části Praha-Dubeč ze dne 17. 4. 2020, č. j. 00461/2020 byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 3 a 4 zákona o některých přestupcích, za což jí byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč.
7. Proti příkazu podala žalobkyně odpor. Dne 3. 7. 2020 se uskutečnilo ústní jednání, na které se dostavil zmocněnec žalobkyně. Z předvolaných svědků se dostavila oznamovatelka a svědkyně P., svědkyně G. se omluvila.
8. Dne 28. 8. 2020 bylo v ústním jednání pokračováno. K tomuto jednání se dostavila svědkyně Š.G. (strážkyně městské policie), dále svědkyně – sousedka Ch., svědek pprap. T. (policista).
9. Rozhodnutím Komise pro projednávání přestupků Městské části Praha – Dubeč ze dne 28. 8. 2020, č. j. 00461/2020 byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupků podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 3 a 4 zákona o některých přestupcích, za což jí byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
10. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Následně bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 1. 2021, č. j. MHMP 79088/2021 rozhodnutí správního orgánu I. st. zrušeno a věc mu byla vrácena k novému projednání. Ke zrušení rozhodnutí došlo v důsledku vadného postupu při doručování zmocněnci žalobkyně ve vztahu k pokračování jednání dne 28. 8. 2020, kvůli kterému se zmocněnec na toto pokračování nedostavil. Dalším důvodem pro zrušení rozhodnutí bylo že žalobkyně byla správním orgánem I. st. shledána vinnou ze skutku vyhrožování jinému újmou na zdraví, aniž by však z něj byla obviněna. Žalovaný v rozhodnutí dále podotkl, že řízení se vede pouze o skutcích spáchaných dne 18. 3. 2020, k ostatním událostem, ke kterým mělo dojít dříve (svědectví P. a Ch.) nebude přihlíženo.
11. Další ústní jednání ve věci se uskutečnilo dne 11. 6. 2021. na jednání se dostavil zmocněnec žalobkyně, a dále svědek pprap. G., svědkyně G. a Ch.
12. Dne 22. 7. 2021 bylo v ústním jednání pokračováno, k jednání se dostavil zmocněnec žalobkyně, dále svědek - manžel oznamovatelky) a policista T.
13. Rozhodnutím Komise pro projednávání přestupků Městské části Praha – Dubeč ze dne 22. 7. 2021 č. j. 00461/2020 byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupků proti

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 1, 3 a 4 zákona o některých přestupcích, za což jí byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení.

14. Napadeným rozhodnutím ze dne 15. 12. 2021 bylo rozhodnutí správního orgánu I. st. ze dne 22. 7. 2021 změněno, přičemž žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání přestupků proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 3 zákona o některých přestupcích, za což jí byla uložena pokuta ve výši 1 000 Kč (viz bod 1 tohoto rozsudku).
15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.
16. Podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o některých přestupcích *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že úmyslně naruší občanské soužití tak, že jinému vyhrůžuje újmou na zdraví.*
17. Podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 3 zákona o některých přestupcích *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že úmyslně naruší občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustí schválnosti.*
18. Podstatou žalobních námitek je, že se žalobkyně domnívá, že bylo správními orgány vycházeno z nedostatečných a neadekvátních výpovědí jednotlivých svědků, kteří dle žalobkyně vypovídali účelově. Žalobkyně konkrétně namítla nedostatek, že z výpovědí svědků, které byly provedeny v souladu s právními předpisy na ústním jednání konaném dne 11. 6. 2021 a dne 22. 7. 2021, absentuje prokázání formálních i materiálních znaků přestupku, zejména úmyslu žalobkyně narušit občanské soužití velmi hlasitou reprodukcí vulgární hudby. Takové skutečnosti z těchto výpovědí nevyplývají, obdobně z nich nevyplývá ani skutečnost, že by měla žalobkyně vyhrožovat rodině oznamovatelky vystřílením. Žalobkyně uvedla, že na zmíněné rozpory měla poukazovat již v odvolání, avšak žalovaný se s touto námitkou řádně nevypořádal a pouze uvedl, že je logické, že se po dlouhé době od spáchání skutků objevují ve výpovědích drobné nejasnosti. Žalobkyně dále jako příklad uvedla, že přestupek vyhrožování měl spočívat v tom, že měla vyhrožovat rodině oznamovatelky vystřílením, což mělo být prokázáno zejména svědkyní G., svědkem T. a oznamovatelkou. Svědkyně G. uvedla podle žalobkyně pouze to, že výhrůžka byla adresována manželovi oznamovatelky. Toto tvrzení podle žalobkyně popírá, že by žalobkyně měla vyhrožovat celé rodině oznamovatelky, přičemž o tom, že by žalobkyně uvedla, že někoho vystřílí, tato svědkyně neuvedla. Svědek T. uvedl, že si nepamatuje, že by padla nějaká výhrůžka. Svědecká výpověď oznamovatelky v rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedena není. Dle žalobkyně ze zmíněných výpovědí nemohl správní orgán I. stupně dospět k závěru, že skutek, tak jak je popsán ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, se stal, resp. byl prokázán.
19. K námitkám žalobkyně týkajícím se nedostatků svědeckých výpovědí soud uvádí, že tuto námitku jako důvodnou neposoudil.
20. Z úředního záznamu ze dne 18. 3. 2020 plyne, že dne 18. 3. 2020 byla podle § 158 odst. 6 zákona trestního řádu vyslechnuta žalobkyně, oznamovatelka svědkyně G. a P. Věc byla následně Policií ČR odevzdána podle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu k projednání přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 3, 4 zákona o některých přestupcích. Dne 3. 7. 2020 se uskutečnilo první ústní jednání, na které se dostavil zmocněnec žalobkyně. Z předvolaných svědků se dostavila

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

oznamovatelka a svědkyně P., svědkyně G. se omluvila. Dne 28. 8. 2020 bylo v ústním jednání pokračováno. K tomuto jednání se dostavila svědkyně G. (strážkyně městské policie), dále svědkyně Ch., policista T. Zrušujícím rozhodnutím bylo konstatováno porušení práv žalobkyně z důvodu, že v důsledku pochybení při doručování se na jednání dne 28. 8. 2020 nemohl dostavit zmocněnec žalobkyně. Další ústní jednání ve věci se uskutečnilo dne 11. 6. 2021. na jednání se dostavil zmocněnec žalobkyně, a dále svědek policista G., svědkyně G. a Ch. Dne 22. 7. 2021 bylo v ústním jednání pokračováno, k jednání se dostavil zmocněnec žalobkyně, dále svědek - manžel oznamovatelky, a svědek pprap. T.

21. Z uvedeného je zjevné, že nedostatky byly shledány pouze ve vztahu k jednání konanému dne 28. 8. 2020, ke kterému se dostavila svědkyně G. a Ch., svědek T.. Zmínění svědci byli poté vyslechnuti znovu, jak je rovněž patrné z výše uvedeného. Výpověď svědkyně G. byla zároveň pořízena též dne 18. 3. 2020, tedy bezprostředně po incidentu. Lze též uvést, že kromě výpovědi svědkyně G. a svědka T. se jednalo o výpovědi, které nebyly pro posouzení zásadní (výpověď svědka G. a svědkyně Ch.). Veškeré výpovědi pak byly provedeny souladně se zákonem (vyjma zmíněného porušení práv vůči žalobkyni na jednání ze dne 28. 8. 2020).
22. Co se týče odůvodnění žalovaného, není pravdou, že by se žalovaný s výpověďmi adekvátně nevypořádal, i sama žalobkyně ostatně naopak poukázala na to, že žalovaný v odůvodnění mj. uvedl, že byly použity i původní výpovědi svědků. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí také konstatoval, že výpověď manžela oznamovatelky byla legální. Opakování dokazování dle něj nemělo vliv na zjištění stavu věci.
23. Jak tedy zmínil žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve věci nebyly použity pouze výpovědi provedené dne 11. 6. 2021 a 22. 7. 2021, na které žalobkyně poukázala opakovaně v žalobě, ale bylo vycházeno i z výpovědí provedených při dřívějším dokazování, jakož i z informací uvedených v úředním záznamu o spáchání přestupku z března 2020. V tomto ohledu soud také uvádí, že není překvapivé, pokud v rámci výpovědí v roce 2020 byly jednotlivé dotazované osoby schopné uvést popis incidentu podrobněji, než tomu bylo poté více než o rok později, kdy jak dřívější výpovědi jednotlivých osob, tak i pořízený úřední záznam obsahuje podrobné informace. I přes časový odstup nicméně zůstala ve všech výpovědích jednotlivých osob zachována původní linie popisu stavu věci.
24. Z ničeho neplyne, že by výpovědi jednotlivých osob byly jakkoli tendenční či účelově směřující proti žalobkyni. Správní spis obsahuje vyjádření samotné žalobkyně, dále oznamovatelky a jejího manžela, sousedky z dané oblasti, dále svědkyně, která také vodila na pozemek děti. Konečně byli vyslýcháni také jednotliví příslušníci policie i městské policie. Výpovědi uvedených osob popisují předmětné události tak, že jednotlivé popsane skutečnosti do sebe zapadají či na sebe navazují, jedná se přitom o různé osoby (příslušník policie, sousedka, apod.). Z ničeho naopak neplyne, že by některý z vyslýcháných měl v úmyslu předmětné události líčit odlišně, než jak byly popsány ostatními svědky. Jednotlivé skutečnosti byly naopak uvedeny obdobně, a to i ze strany osob, které neměly důvod vypovídat jakkoli tendenčně či cíleně proti žalobkyni (příslušník policie).
25. Na základě obsahu jednotlivých výpovědí soud považuje za nesporné, že problémy s hlukem v dané oblasti byly mezi sousedy pravidelně, a to nejen ze strany žalobkyně,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

ale i dalších osob. Konkrétně z obsahu jednotlivých výpovědí shodně vyplynulo, že oznamovatelka měla na nedalekém pozemku často provozovat aktivity s dětmi, které působily značný hluk. Tato skutečnost byla potvrzena mj. ze strany oznamovatelky, sousedky či svědkyně P. Také svědkyně G. uvedla, že spory byly v místě časté. Jak dále plyne z pořízených výpovědí, žalobkyně, mj. i v reakci na zmíněné hlučné aktivity s dětmi, opakovaně na svém pozemku pouštěla hlasitou hudbu s vulgárními texty, dále měla občasně střílet ze zbraně v rámci výcviku psů či též řezat dřevo motorovou pilou, apod. Jakkoli soud chápe jisté rozhořčení žalobkyně, že má právě ona nést důsledky vzájemných sporů souvisejících s hlukem, nelze odhlédnout od skutečnosti, že v případě žalobkyně se již jednalo o jednání, které naplnilo skutkovou podstatu přestupku, (na rozdíl například od hluku vydávaného dětmi).

26. Soud tedy nepochybuje o tom, že žalobkyní spáchané přestupky pramení z fakticky dlouhodobých sporů a problematických vztahů mezi sousedy vyplývajících z toho, že jednotliví sousedé provozují na svých pozemcích různé aktivity, které jsou spojeny s výrazným hlukem, který následně v různé míře obtěžuje další sousedy. Soud taktéž nepochybně, že je velmi obtížné nastavit v dané oblasti vzájemné sousedské vztahy tak, aby tomu tak nebylo, jestliže jedni sousedé provozují na pozemku aktivity s malými dětmi a žalobkyně na něm řeže či pálí dřevo, pouští hlasitou hudbu či střílí ze zbraně k výcviku psů, kdy je z obsahu jednotlivých výpovědí zjevné, že k těmto aktivitám docházelo opakovaně a nejednalo se tedy o ojedinělou reakci žalobkyně pouze v jednom případě. Je zjevné, že problémy způsobují jednotliví sousedé navzájem, kdy na jeden hluk je reagováno protiopatřením ve formě jiného hluku, nicméně pro nyní řešenou věc je podstatné, že jednání žalobkyně již překročilo patřičnou mez, přičemž fakt, že se žalobkyně obou vytýkaných jednání, za která byla uznána vinnou, prokazatelně dopustila, byl náležitě prokázán.
27. Co se týče jednotlivých přestupků, byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku dle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 3 zákona o některých přestupcích, konkrétně mělo jít o pouštění hlasité hudby (schválnost) a o výhrůžku újmou na zdraví - vystřílením. K těmto jednotlivým přestupkům lze uvést následující. Dle žalovaného správní orgán I. st. řádně zohlednil veškeré podklady pro vydání rozhodnutí a na jejich základě správně konstatoval, že vyhrožování újmou na zdraví (zabitím, vystřílením rodiny oznamovatelky) vyplývá ze svědecké výpovědi oznamovatelky, strážnice městské policie a policisty T., podpůrně pak z úředního záznamu sepsaného policejní hlídkou dne 19. 3. 2020. Schválnost (velmi hlasitá reprodukce hudby) byla potvrzena výpovědí oznamovatelky a strážnicí městské policie. V podání vysvětlení i sama žalobkyně uvedla, že daný den na pozemku řezala dříví a pouštěla hudbu. Žalovaný poukázal na úpravu výroku o vině a uvedl, že z něj byly vypuštěny skutečnosti, které nebyly při naplnění skutkové podstaty schválnosti prokázány – hlasitá reprodukce dětského pláče, štekotu a sirény, byla též odstraněna i část týkající se skutku jiného hrubého jednání – opakované verbální napadání oznamovatelky, sebrání jejího mobilního telefonu. Dále došlo ke snížení pokuty, žalovaný se rozhodl zmírnit tvrdost správního orgánu I. st., za prokázané má pouze dva přestupky proti občanskému soužití.
28. Co se týče přestupku – schválnosti, žalovaným byly shledány jako rozhodné výpovědi oznamovatelky a strážnice městské policie, které shodně vypověděly, že žalobkyně na pozemku pouštěla daný den nahlas hudbu s vulgárními texty. Svědkyně G. dne 18. 3. 2020 vypověděla, že když daný den dělala běžnou hlídkovou činnost, zaslechla hlasitou

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

hudbu s vulgárním textem (např. zazněla slova „jdi do X“), chvíli situaci monitorovala a pořídila si nahrávku na telefon. Shodné informace sdělila tato svědkyně na jednání dne 28. 8. 2020, které se však, jak bylo uvedeno, uskutečnilo bez účasti zmocněnce žalobkyně. Na jednání dne 11. 6. 2021 tato svědkyně opět shodně uvedla, že ví, že si žalobkyně na pozemku pouštěla hudbu. Oznamovatelka dne 18. 3. 2020 sdělila, že si žalobkyně pravidelně v době, kdy se oznamovatelka zdržuje na pozemku s dětmi, pouští hlasitou hudbu a jsou slyšet též další zvuky. V daný den slyšela oznamovatelka z pozemku žalobkyně, jak tam spustila motorovou pilu a opět pouštěla nahlas hudbu, a dále též dětský pláč, štěkot a sirény. Oznamovatelka si všimla reproduktoru, ze kterého vycházel zvuk a pokusila se jej natočit, nicméně si jí měla všimnout žalobkyně, napadnout ji a mobil poškodit. Shodné informace oznamovatelka uvedla na ústním jednání dne 3. 7. 2020.

29. Přestože nyní řešen je pouze přestupek žalobkyně spáchaný dne 18. 3. 2020, soud dodává, že skutečnost, že žalobkyně si pouští často hlasitou hudbu v reakci na přítomnost dětí oznamovatelky na vedlejším pozemku, byla opakovaně zmíněna jednotlivými osobami. Pro úplnost lze nad rámec dodat, že ohledně hlasité hudby se obdobně vyjádřila například svědkyně P., která v lokalitě též provozovala aktivity s dětmi, a dále sousedka, kdy obě tyto ženy též uvedly, že žalobkyně pouští po jejich příchodu dětí na vedlejší pozemky pravidelně hlasitou hudbu. Dle svědkyně P. se konkrétně jedná o hudbu s vulgárními texty, rovněž podle sousedky se jedná o hudbu svéráznou. Z výpovědí různých osob pak také vyplynulo, že žalobkyně provozuje na svém pozemku též další hlučné aktivity (střelba, řezání dřeva), které však nebyly, jak uvedeno výše v bodě 27 rozsudku, nadále nijak ve vztahu k přestupku zohledněny.
30. Skutečnost, že žalobkyně pouštěla dne 18. 3. 2020 na svém pozemku hlasitou hudbu, a to v reakci na přítomnost dětí na nedalekém pozemku, čímž se dopustila dne 18. 3. 2020 schválnosti, byla s ohledem na uvedené jednoznačně prokázána Namítá-li žalobkyně, že nebylo prokázáno, že se měla tohoto jednání dopustit právě dne 18. 3. 2020, pak je sice pravdou, že z některých svědeckých výpovědí plyne, že si dotazované osoby nejsou zcela jisty tím, kdy přesně měly hudbu ze strany žalobkyně slyšet, nicméně výpovědi svědkyně G. a oznamovatelky, které byly žalovaným hodnoceny jako rozhodující, jakož i z kontextu celé věci, je zcela jasné, že žalobkyně hlasitou hudbu v daný den pouštěla, kdy ostatně, jak žalovaný nepřehlédl, sama žalobkyně sdělila, že dne 18. 3. 2020 měla na pozemku řezat dříví a pouštět si hudbu. Ani sama žalobkyně tak nerozporovala, ale naopak potvrdila, že si právě daný den pouštěla hudbu. Její hlasitost pak měla vést dle výpovědi oznamovatelky oznamovatelku k tomu, že si chtěla hudbu natočit na mobilní telefon.
31. Co se týče předmětného dne, kdy mělo dojít ke spáchání přestupku, měla situace se daný den situace odehrát a posupně dále gradovat poté, co mělo dojít k napadení oznamovatelky žalobkyní. Po příchodu oznamovatelky s dětmi měla žalobkyně (jako i dříve v minulosti) reagovat pouštěním hlasité hudby. Na základě toho se oznamovatelka dle svého sdělení rozhodla hudbu natočit, kdy následně došlo k potyčce s žalobkyní, v rámci, které byl mj. poškozen mobilní telefon oznamovatelky a následně byla přivolána policie. Na místě měl být také manžel oznamovatelky, který se měl rovněž bavit s žalobkyní. Žalobkyně ve výpovědi dne 18. 3. 2020 vypověděla, že manžel oznamovatelky jí měl vyhrožovat, a to tak, že pokud se žalobkyně přiblíží k jeho dětem, zabije jí psy. Dále uvedla, že v minulosti (v roce 2019) se jí stalo, že poté co šla se

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

sousedkou upozornit osoby, které dělaly hluk v lese, někdo otrávil její psy. Proto v tomto kontextu se měla dle výpovědi svědkyně G. ze dne 18. 3. 2020 bavit žalobkyně s manželem oznamovatelky o tom, zda psy neotrávil oni s manželkou, což měl manžel oznamovatelky negovat. Dle svědkyně právě v tomto kontextu měla žalobkyně následně pronést výhrůžku újmou na zdraví, konkrétně zastřelením a měla ji doprovodit příslušným gestem ruky. Pro upřesnění lze dodat, že dle výpovědi téže svědkyně ze dne 28. 8. 2020 měla žalobkyně konkrétně pronést větu: „taky vás by mohl někdo zabít“. Dne 11. 6. 2021 stejná svědkyně dodala, že výhrůžka byla žalobkyní pronesena v kontextu otravy psů, manžel oznamovatelky měl dle svědkyně k tomu sdělit, že má také psa a nikdy by psy žalobkyně neotrávil. Dne 18. 3. 2020 oznamovatelka sdělila, že žalobkyně jí měla mj. říci, že je šílená a může jim ublížit. Před policisty měla rodině vyhrožovat vystřelením. Dne 3. 7. 2020 oznamovatelka sdělila, že dne 18. 3. 2020 měla žalobkyně mít s sebou motorovou pilu a měla uvést, že je šílená a neručí za sebe. Oznamovatelka si již nepamatovala, zda výhrůžku ohledně střelby adresovala žalobkyně přesně jí nebo manželovi. Policista T. dne 28. 8. 2020 uvedl, že si myslí, že žalobkyně pronesla daný den výhrůžku, ale již neví přesně, odkázal na úřední záznam. Dne 22. 7. 2021 tentýž policista sdělil, že jediné, co si pamatuje, je, že žalobkyně byla ten den arogantní, nechtěla spolupracovat a měla pouštět nějakou hudbu. Lze poukázat ještě na výpověď manžela oznamovatelky ze dne 22. 7. 2021, který uvedl, že situace měla vygradovat tím, že žalobkyně sdělila, že pokud jí otráví psy, tak je všechny vystřelí.

32. Přestože výpovědi jednotlivých osob ohledně výhrůžky vstřelením nejsou zcela jednotné, soud nenalezl pochybení žalovaného, pokud z těchto výpovědí vyšel a na jejich základě shledal naplnění skutkové podstaty přestupku. Minimálně svědkyní G., kterou lze ve věci vnímat jako nezávislou, bylo opakovaně potvrzeno, že žalobkyně výhrůžku pronesla, kdy nesporně jejím výrokem došlo k narušení občanského soužití.
33. K námitce neprokázání úmyslu žalovaný uvedl, že otázka zavinění byla řešena na straně 10 rozhodnutí, kde je uvedeno, že se žalobkyně dopustila jednání v úmyslu přímém (§ 15 odst. 2 písm. a) zákona), byť sloveso „chtěla“ naznačuje přítomnost pouze volní složky, z kontextu je dle žalovaného zřejmé, že žalobkyně věděla, jaký je v daném případě chráněný zájem, neboť právě ten hodlala poškodit či ohrozit. Soud k této námitce poukazuje na odbornou publikaci Strakoš, J.: *Zákon o některých přestupcích. Praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2023: „*Vyhrožování újmou na zdraví. Vyhrožování obecně rozumíme hrozbu pachatele způsobitou v jejím adresátovi vzbudit obavu z proklamovaného. Nemusí jít o slovní výhrůžku, vyhrožování může mít i podobu konkludentního jednání pachatele, které spočívá v gestech či posuncích, jimiž pachatel dává poškozené osobě jednoznačně najevo, že se má obávat. Podstatné však je, aby výhrůžky nebyly proneseny obecně, musejí být učiněny ve vztahu ke konkrétnímu jednotlivci, který jejich důsledkem pociťuje důvodnou obavu. Obavou rozumíme tísnivý pocit z reálného nebezpečí, zde konkrétně z ublížení na zdraví, vznikající v rozpoložení mysli poškozeného. Pokud by se připojila důvodná obava o život (např. pachatel by vyhrožoval usmrcením se zbraní v ruce, tedy nejde o ty případy, kdy např. důchodce vyhrožuje holí mladíkovi, který ho nepustil v tramvaji sednout), skutečnosti nasvědčují tomu, že již nepůjde o přestupek, ale o trestný čin nebezpečného vyhrožování (§ 353 tr. zákoníku). Podle judikatury se o nebezpečné vyhrožování přitom může jednat i v případě konkludentního jednání pachatele, který gesty či posunky dává poškozené osobě jednoznačně najevo, že se má obávat o svůj život. Proto pohyb ruky, kterým pachatel poškozené osobě naznačuje podřezání krku, je za situace, kdy ji předtím bez zjevného důvodu slovně napadl a vyslovil i výhrůžky směřující proti jejímu* Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

životu, dostatečným gestem vyvolávajícím v poškozené osobě důvodnou obavu o vlastní život. Zmíněné gesto pak představuje notorietu, která symbolizuje usmrcení (NS 3 Tdo 1042/2013).“ a uvádí, že není sporu o tom, že žalobkyně předmětnou výhrůžku újmou na zdraví pronesla, kdy na této skutečnosti nemůže nic změnit ani fakt, že výhrůžka byla formulována v kontextu výše popsané atmosféry v souvislosti s dohadováním ohledně otravy psů apod. Žalobkyně prokazatelně výhrůžku pronesla, kdy dle výpovědi strážnice městské policie ji rovněž doprovodila odpovídajícím gestem. Žalobkyně též sdělila, že v minulosti došlo k otravě psů, proto se o ně bála i znovu v roce 2020. K těmto otrávám mělo dojít v roce 2019 poté, co žalobkyně společně se sousedkou šly upozornit osoby, které dělaly vedle v lese hluk. Je tedy pochopitelné, že žalobkyně měla obavy o své psy i v roce 2020 s tím, že se mohla domnívat, že psy otrávil manželé V., nicméně tato domněnka žalobkyně v žádném případě neopravňovala k pronesení výše uvedené výhrůžky újmou na zdraví.

34. Lze shrnout, že z výpovědi všech účastníků plyne, že vzájemný konflikt je v lokalitě dlouhodobý, a to i co se týče dalších sousedů, kterým vadí zejména hluk, který je spojen s aktivitami dětí (mj. oznamovatelky) na pozemku. Dne 18. 3. 2020 se nejednalo se o nikterak ojedinělý incident, kdy se nicméně v daný den situace vystupňovala až do výše zmíněného extrému, v jehož důsledku se žalobkyně dopustila uvedených přestupků, jak bylo prokázáno v popsanych výpovědích. Soud ještě dodává, že spáchání přestupků žalobkyně je bez pochybností prokázáno i v případě nezohlednění výpovědí, které se konaly dne 28. 8. 2020, linie výpovědí jednotlivých aktérů zůstala po celou dobu shodná.
35. Jak výše uvedeno formální znaky přestupku byly naplněny. Shodně byly naplněny i materiální znaky přestupku, neboť intenzita jednání žalobkyně přesáhla akceptovatelnou hranici sousedského hašteření, u něhož nelze očekávat zásah státní moci.
36. S ohledem na výše uvedené soud žalobu pro nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci nebyla úspěšná a žalovanému žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 1. 3. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.